

Діло

виходить щодня рано

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. по-
штово-телеграф. 504-060.
Конто пост. шлан. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“, Львів.
Головний Редактор прий-
має від 11—12 год. перед-
полученем.
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5-00 зол.
Чвертьрічно 15-00 „
Піврічно 30-00 „
Річно 60-00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 долар, фран-
ції, Голландії, Бельгії 20 фр.
фр. Чехословацькі 30 ч. к.
— в усіх прочих краях по
750 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„Друкарні“: 29-26.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Свято на Білій Горі.

Подіємо до відома українському громадян-
ству, що Свято на Білій Горі біля Підлісся для
вшанування пам'яті Будителя Галицької Землі
Маркіяна Шашкевича відбудеться в цьому році
11. серпня, а на випадок непогоди — 18. серпня.
Щоб бодай частинно усунути одиноку відом-

лу сторінку з минулих літ, а саме базарний ха-
рактер цього Свята, вступ на гору всякого роду
торговцям та жебракам буде заборонений. Буфе-
ти українських установ будуть допущені лише в
порозумінні з проф. Мартинюком Миколою.

Комітет.

Жнива на Поділлі.

Пишуть нам з Товстеччини:

Жнива на Поділлі припинилися в цьому році
на яких дні тижні через холод та дощі з кінцем
червня і в перших днях липня. Урожай неогір-
ний, але біда, що багато пишениці весною перео-
рало а на II місце мусіли люди засіяти гречку і
мішанку.

Куди гірша справа з реалізацією урожаю. Ід-
ли на збіжжя помітно впали. З огляду на те, що
передплаток у цьому році дуже дався в збиток лю-
дям через неурожай у попередньому році, багато
побрано збіжжя на кредит. Як цей „кредит“ вплив-

дає, подам коротко. Селянин вицяв у квітні в жи-
да 1 сотнар жита в ціні 22 зол. а тим, що має
віддати з початком вересня жита за 22 зол. Зна-
чить: як жито буде по 10 зол. за 1 сотнар, то має
дати 220 кг. Іншими словами: за 6 місяців селя-
нин заплатить 120 проц. або на рік 240 проц. у річ-
ному відношенні. Розуміється, через такий „кре-
дит“ на другий рік знову зачнетесь дуже вчасно
передплаток...

Робочих рук є аж надто, бо озимини прийшло
до збору взагалі менше.

Заборона оснувати дитячий садок у Любачівщині.

Повітове староство в Любачеві заборонило
оснувати садок у Брюні Старім рішенням такого
змісту:

Starostwo powiatowe lubaczowskie L. B. P.
6/28/2/5/II. Lubaczów, dnia 5. VII. 1935. — Do
Zarządu Kółka Ukr. Pedag. T-wa Ridna Szkoła
w Bruśnie starym, na ręce Andrzeja Hylusa. — Na
zasadzie art. 2 rozp. p. Prezydenta Rz. P. z dnia
22. IV. 1927. o nadzorze i kontroli nad działalno-
ścią instytucji opiekuńczych (Dz. U. Rz. P. № 40,
poz. 354) zakazuję otwarcia ogródka dziecięcego
(sądku) w Bruśnie starym, względnie o ile taki
ogródek już istnieje, zarządzać zamknięcie tegoż,
ponieważ zgłoszona kierowniczką tegoż ogródka nie
posiada kwalifikacji wymaganych na to stanowisko,
nadto zarząd Kółka Ridnej Szkoły nie podał loka-
łu, w którym odbyć się miał ogródek — wobec czego
nie można tu stwierdzić, czy lokal na ten cel od-
powiada przepisom ust. sanit. i budowlanej — oraz

nie przedłożył mi Zarząd Kółka imiennego spisu
dzieci przyjętych do ogródka z podaniem ich
wieku.

Od niniejszej decyzji przysługuje p. prawo
wniesienia odwołania do Urzędu Wojewódzkiego
we Lwowie za mojem pośrednictwem w ciągu dni
14-stu, licząc od dnia następnego po dniu jej do-
ręczenia.

W myśl art. 10, ust. 2 powołanego wyżej roz-
porządzenia z dnia 22. IV. 1927 wniesione odwo-
łanie nie wstrzymuje jednak wykonania tejże decy-
zji. — Starosta powiatowy (pідпис нечиткий).

Слід замітити, що приділена до садка учитель-
ка, п. Софія Войтович, в „Бесольвентною держав-
ної учительської семінарії, була учителькою дер-
жавної школи. має дозвілений курс для провід-
ниць дитячих садків та вже від кількох літ веде
дитячі садки по інших повітах.

Засідання Ради Ліги.

ПАРИЖ, 23. 7. ПАТ. У зв'язку з вчорашньою
розмовою прем'єра Ляваля з британським амба-
сатором Кларком повідомляють, що французький
уряд є правдоподібно, так як і англійський уряд
тієї думки, що Рада Ліги Націй повинна зібрати-
ся 25. липня, згідно з резолюцією Ради з дня 25.

травня. Можливо, що в випадку, коли не буде
можна замінувати п'ятого арбітра в повдально-
арбітрів комісії, приміють 15 статтю договору
Ліги. Всеж, як зачувати Рада Ліги збереться
щойно в перших днях серпня.

Грецький король поверне тільки на заклик усіх партій.

АТЕНИ, 23. 7. ПАТ. Цальдаріс заявив пред-
ставникам преси, що справу більшості, яка буде
вечерня, щоб перевести реконструкцію, буде пі-
зніше предметом порозуміння між представника-
ми політичного світа. Крім того Цальдаріс запе-
нив, що всі виступи Конділіса є строго легальні.
В деяких політичних колах висловлюють на-

дію, що тому, що є нагальні суперечності, які
викликає есентуальність реконструкції та в о-
баві, щоб не загострити внутрішню ситуацію у
Греції, колишній король заявить, що на поворот
до краю поглядиться тільки тоді, коли закінчуть
його всі партії, які репрезентують суспільний
лад.

Чорна раса боронитись перед наступом білої раси.

ЛОНДОН, 23. 7. ПАТ. Про явніше засідан-
ня британського кабінету, що має бути присвяче-
не справі італійсько-абісінського спору, „Дейлі
Телеграф“ пише: Уряд має рішити, як поста-
виться Б. Британія у випадку, коли було б яс-
но, що мирними засобами не можна поладати спра-
ви. Це правдоподібно буде найважливіше рішення,
яке британський уряд прийме від 1914 р.

МЕОСІНА, 22. 7. ПАТ. Нині відплив звіти
корабель „Арабія“ з військами і муніцією для
Східної Африки.

ЛОНДОН, 22. 7. ПАТ. Спеціальний корес-
понт „Теймса“ повідомляє з Адіс-Абеби, що
в абісінських патріотичних промовах підкреслю-
ють тепер щораз сильніше konieczність єдності
між християнами і магометанами в краю. На мі-
тингах, що відбулися в недалю вперше кинули
гісло єдності човної раси в обороні перед напа-
дом білої раси

АДІС-АБЕБА, 23. 7. ПАТ. В цілім краю від-
булися зародні збори, улаштувані організаці-
ми абісінської молоді, при величезній участі на-
селення. Промови прозвигали були пропагандою,
щоб боронити країну. Головною темою був італій-
сько-абісінський конфлікт. Говорили наперемі-
ну християнські і магометанські духовники, дер-
жавні урядовці, члени військових організацій,
які підкреслювали, що Абіссинія від 2 тисяч літ
є самостійною державою і зарівні копті і маго-
метани боронитимуть своєї батьківщини до остан-
ньої краплі крові. До добровільських відділів
вступає величезна кількість молоді.

Нині цар святкує 42-гу річницю своїх уро-
дів, але з огляду на поважну політичну ситуа-
цію всі торжества, зв'язані з тією річницею, від-
кликані. Тільки ввечері цар прийме на замку
членів дипломатичного корпусу.

Розвиток українського економічного життя

прискорює кожний громадянин, що обезпе-
чує свої будинки в 1/2 частині, а інше
майно в повній вартості у

Товаристві взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“,
у ЛЬВОВІ, вул. РУСЬКА ч. 20.

ПОДИХ СВОБОДИ в Югославії.

Прага, липень 1935.

Після трагічної смерті короля Олександра
відразу можна було припускати, що у внутріш-
ньо-політичному житті Югославії мусить прий-
ти до радикальних змін, а може й до сильних
внутрішніх потрясень. Що-правда, минуло біль-
ше пів року і могло здаватися, що всі ті споді-
вання не оправдаються, а формальний вислід
травневих виборів до скупщини, югославян-
ського парламенту, вказував ніби на те, що ав-
торитарний режим в Югославії ще скріпиться
і що довго ще треба буде ждати на силу, яка
моглаб потрясти всесильною позицією представ-
ника того режиму — кабінету Євтіча. Він сам
спирался чейже аж на 290 послан, себто 3/4 ці-
лого парламенту — і на адміністративному апа-
раті. Але сталося те, що мусіло статися: прова-
дився уряд Євтіча, а разом з ним захитався і ці-
лий авторитарний режим. Боротьба, яка ве-
лась в Югославії майже від початку її створення
— поміж централістично-пансербським та автоно-
містичним хорватським напрямком, — про що
була у „Ділі“ широко мова, та боротьба мусіла
закінчитись програмою централістів з хвилиною,
коли не стало ані старого Пасіча ані Олександра
I: сили їх індивідуальності не могли заступити
диктаторські спроби Євтіча. Відповідно сфабри-
ковані вибори довели до бойкоту „скупщини“
хорватами, а репресії проти звільненого неда-
вно з в'язниці Мачека тільки до зросту його по-
пулярності. Сьогодні провідник хорватів Мачек
є справді наслідником популярності незабут-
нього Степана Радіча!

Ситуація Югославії нараз основно змінилася.
До керми державою станули політичні групи, які
досі стояли в непримирній опозиції до уряду і
цілого державного режиму і про яких говори-
лося, що вони вже ніколи не виринуть на полі-
тичній арені. У міністерському кабінеті засіли
навіть особи, яким була заборонена якнебудь
політична діяльність і які навіть за свою опози-
цію до теперішнього режиму були інтерновані.
Страшний для старого режиму словінець Коро-
шець, старий політик і провідник словінської на-
родної партії, якого з табору інтернованих ви-
вела аж всенародна жалоба по смерті короля
Олександра, стає на чолі найбільш відповідаль-
ного в державі міністерського ресорту, дістає
теку міністра внутрішніх справ. Вже сам один
цей факт показує, що в Югославії відбувається
цілковитий відворот від дотеперішнього авто-
ритативного режиму і поворот до демократизму,
до признання населенню широких політичних
прав і свобод. Що воно так дійсно є, досить по-
рівняти нинішню югославянську пресу з пресою
від 1929 року. З кожної її сторінки видно ясно,
що загальна політична атмосфера основно змі-
нилася, що громадянство починає вільніше від-
давати і що воно входить в деякі давні свої права:
свобідно, без страху забирати голос у всіх спра-
вах державного життя. Не без значіння є, зда-
ється, і той факт, що одним із перших вчинків
нового міністра внутрішніх справ було припи-
нення слідства проти опозиції за її виборчу агі-
тацію при останніх нещасних виборах.

І на нового прем'єра Стоядановича поклада-
ють загально великі надії. В ньому вбачають всі
головну причину упадку уряду Євтіча і на ньо-

го дивляться всі, як на того, який має поступово привести ціле державне життя на давні демократичні, парламентарні шляхи та притягнути до державної співпраці і відповідальності всі політичні угруповання всіх народних частин. Це єдиний спосіб дійсно виконати заповіт короля: „зберегти Югославію“.

Навіть найгостріша опозиція хорватів, на чолі відомим послом Мачеком, настільки примирилась з новим урядом, що не ставить особливих перешкод в його далішній політиці, яка обіщує принести суттєві зміни національної політики Білгороду. Супроти нового уряду хорватська опозиція станула на позиції прихильного вичкування, висуваючи проте далі своє найважливіше домагання: розписання нових виборів до скупщини. І до цього мабуть таки незабаром прийде. Загальною думкою, що скупщина в найближчих днях вирішить справу бюджету, дасть урядові деякі повноваження і розійдеться на ферії, щоб більше вже не зійтися. Нові вибори малиб відбутися найдалі до весни 1936 р. Всім ясно, що такий парламент, який тепер має Югославія, довго вдержатись не в силі. Бажко працювати з таким парламентом, в якому двісті послів за одну ніч покидає свого провідника, коли лише на політичній арені появилася сильна індивідуальність нового провідника. З 290 послів групи Євтіча лишилося ним при ньому ледви 90, а решта перейшла на бік Стоядиновича. Але уряд Стоядиновича, який поставив собі за завдання

реорганізацію політично-державної системи, не може спиратися на такому непевному елементі. Нині вже більшість югославянської преси висловлює рішуче думку, що треба вибрати такий парламент, який був би виразником дійсної волі народу і на ній спирався.

Як угрупуються нові політичні партії та чи відродяться старі партії, що формально шезли за диктатури ген. Жівковича, про це годі щось певнішого казати. Досі є лише деякі натяки на певнішого казати. Досі є лише деякі натяки на певнішого казати. Досі є лише деякі натяки на певнішого казати.

Що торкається закордонної політики Югославії, то нова внутрішньо-політична ситуація здається не змінить в нічому її дотеперішньої лінії. Так бодай заявляє новий уряд і це видно з його становища до останніх актуальних міжнародних питань, як нпр. до загальної політики Малої Антанти, питання реставрації Габсбургів, питання наддунайського пакту й т. д. На одне лише дуже цікаве явище в зв'язку з дальшою закордонною політикою Югославії можна звернути увагу, а саме на зріст німецької пропаганди. І так нпр. останніми днями з чеської преси довідуємося, що в цілій Югославії не було майже дому, куди не післяно віданої в сербсько-хорватській мові останньої великої промови Гітлера з 21. травня ц. р. Мав її видати директор білгородської філії Люфтвафзи Нейгаузен, завзятий пропалагатор політики Гітлера в Югославії. Цікаво, що брошура ця друкувалася в друкарні білгородського півофіційального часопису „Време“. Крім цього останніми днями відбулося у Берліна в Берліні чай, в якому взяло участь кількох запрошених ним і його літаком туди перевезених „приятелів з Білгороду“, а між ними і сам шеф редактор „Времени“ Кракен.

Добрі Романи

багато історій

в місячнику

GARTENLAUBE

GARTENLAUBE є славне своїми значущими авторами і мистецькими співробітниками. — Чи знаєте його практичні сторони: смачні рецепти, моди для домашнього вправств. Поради для хатнього господарства і плекання квітів — також важні вказівки про забезпечення від нещастя і на випадок смерті? Перегляньте останній зшиток гарного німецького журналу для родин.

VERLAG SCHERL. BERLIN SW. 68.

Тревала нагорода пильності

практичний фотографічний апарат від зол. 8-50 у найбільшому виборі

„Фото-Радіо-Паляс“

Львів, Марійська пл. 8. (Дім Шпрехера).

Поспішна Робітня Аматорських Робіт. 43/91 10—10

Дати зі соймової виборчої статистики з 1928 р.

СТАНІСЛАВІВСЬКЕ ВОЄВІДСТВО.

Виб. окр. ч. 66 — Станіславів-Товмач-Надвірна.

Всіх управнених до голосування було 206.291, голосуючих 155.752 або 75.5 проц. З останнього числа упало на українські і москвофільські листи 81.666 голосів або 52.4 проц., на польську 59.998 або 38.4 проц., і на жидівську листу ч. 17 — 14.332 або 9.2 проц. Зі загального числа українських і москвофільських голосів 81.666 упало на УНДО 33.386 або 40.8 проц., на УСРП 34.465, на ч. 6 — 3307, ч. 8 — 5536, ч. 19 — 2373, ч. 20 — 1834, ч. 26 — 588, на льокальні листи 177.

В поодиноких повітах:

Станіславів: всіх управнених 75.922, голосуючих 58.276 або 75.2 проц., УНДО 13.445, УСРП 3.492, ч. 6 — 915, ч. 8 — 1360, ч. 19 — 1493, ч. 20 — 892, ч. 26 — 101, льокальні листи 171, ББ — 13.694, жиди 8101.

Товмач: всіх управнених 54.613, голосуючих 42.487 або 77.8 проц., УНДО 7.598, УСРП 12.288, ч. 6 — 791, ч. 8 — 1870, ч. 19 — 653, ч. 20 — 810, ч. 26 — 466, льокальні 6, ББ 13.588, жиди 2.021.

Богородчани: всіх управнених 28.145, голосуючих 25.192 або 89.5 проц., УНДО 5.188, УСРП 5.294, ч. 6 — 1289, ч. 8 — 636, ч. 19 — 18, ч. 20 — 125, ч. 26 — 2, ББ 11.491, жиди 826. Нині цей повіт скасований і розділений між повіти Станіславів і Надвірна.

Надвірна: всіх управнених 47.611, голосуючих 29.797 або 62.6 проц., УНДО 7.155, УСРП — 8.391, ч. 6 — 312, ч. 8 — 1670, ч. 19 — 209, ч. 20 — 7, ч. 26 — 19, ББ 6002, жиди 3384.

Виб. окр. ч. 67 Коломия-Городенка-Снятин-Косів.

Всіх управнених до голосування було 215.028, голосуючих 154.597 або 71.9 проц. З останнього числа упало на українські і москвофільські листи 84.483 або 54.6 проц., на польські 59.299 або 38.5 проц. і на жидівську листу ч. 17 — 10.815 або 6.9 проц. Зі загального числа українських і москвофільських голосів 84.483 упало на УНДО 20.210 або 23.9 проц., на УСРП 39.998, на ч. 6 — 740, ч. 8 — 12.283, ч. 19 — 10.254, ч. 20 — 921, ч. 26 — 66, на льокальну листу 11.

В поодиноких повітах:

Коломия: всіх управнених 58.082, голосуючих 43.611 або 75.0 проц., УНДО 6697, УСРП — 6231, ч. 6 — 38, ч. 8 — 2133, ч. 19 — 1180, ч. 20 — 382, ч. 26 — 6, льокальна листа 11, ББ 18.551, жиди 4189.

Городенка: всіх управнених 46.387, голосуючих 36.302 або 78.2 проц., УНДО 5885, УСРП — 14.843, ч. 6 — 30, ч. 8 — 685, ч. 19 — 42, ч. 20 — 5, ч. 26 — 1, ББ 12.523, жиди 1529.

Снятин: всіх управнених 41.370, голосуючих 31.155 або 73.3 проц., УНДО 2495, УСРП — 8864, ч. 6 — 166, ч. 8 — 8644, ч. 19 — 1477, ч. 20 — 14, ч. 26 — 11, ББ 6694, жиди 2034.

Косів: всіх управнених 46.058, голосуючих 28.629 або 62.1 проц., УНДО 1751, УСРП 6461, ч. 6 — 225, ч. 8 — 265, ч. 19 — 7190, ч. 20 — 18, ч. 26 — 44, ББ 9612, жиди 2009.

200-тисячна юрба домагається вивісити хорватські прапори в Хорватії.

БІЛГОРОД, 23. 7. ПАТ. „Політика“ повідомляє, що в пердчорашніх публичних зборах у Загребі брало участь около 200.000 людей, яких більша частина приїхала з провінцій. В заворушеннях, що відбулися з нагоди тих зборів, знищили урядження в готелі „Метрополь“. На головній вулиці Загребу Іліка дійшло до зудару з поліцією, в яким вбили одну особу. Тіло вбитого зало-

жили на хіднику. Біля нього склали вінці та горіючі свічки. Населення було на вулицях до пізньої ночі. В розбурханих настроях співали хорватські пісні. Юрба домагалася, щобні скрізь повішувати хорватські прапори так, що навіть на домі президента сенату Томашіча появилася прапор Хорватії.

Зміни в японськiм старшинськiм корпусі.

ТОКІО, 22. 7. ПАТ. Міністр війни Гаяші повідомив нині рано до морської місцевості Гаїма, недалеко Камакура, де цісар проводить вакації. Цісар прийняв мін. Гаяші та дав йому санкцію змін переведених в особові складі старшинського корпусу. Ті зміни обіймають 3600 авасів і димісій, які Гаяші представив цісареві, а які мають на меті завести єдність контролю та зміцнити дис-

ципліну в армії. Ріжниці наглядів, що були між Гаяші і генеральним інспектором військового шкільництва Маракі довели до того, що Маракі усунули зі становища та на його місце іменували ген Йотаро Ватанабе. Список змін у старшинськiм корпусі, який одобрив цісар, спільно уложили мін. Гаяші, Ватанабе і шеф головного штабу кн. Каннін.

Англія вивозитиме зброю до Абіссинії.

ЛОНДОН, 23. ПАТ. На тему вчорашнього засідання британського кабінету „Дейлі Телеграф“ подає, що міністри дійшли до висновку, що нема ніякої рації, щобні заборонювати вивозити

зброю до Абіссинії. Таку саму звістку подає „Дейлі Експрес“. Та „Таймс“ пише, що в тій справі уряд не виніс остаточного рішення.

Морська конференція щойно в слідуєчiм році?

НЬО ЙОРК, 23. 7. ПАТ. Вашингтонські кореспонденти „Нью Йорк Таймс“ і „Геральд Трібюн“ думають, що американський урядові кола не мають надто великої надії, щобні цього року могла зібратися морська конференція. Деякі міропатні

круги визнають вчорашню промову британського міністра моринарні Ейрес Мовселла, як вказівку, що В. Британія рішила збільшити число своїх кружляків.

Книга, якої в нас ще не було.

„УКРАЇНСЬКІ СІЧОВІ СТІЛЬЦІ 1914—1920“. Накладом Ювілейного Комітету при Видавничій Кооперативній „Червона Калина“. Львів, 1935. Стор. 160. Формат великої альбумової чвірки. Ілюстрацій 520. Ціна 15 зол., у кращій оправі 16 зол. Крім того видано 100 люксових примірників у скріпній оправі по ціні 50 золотих.

Появилася в нас небувала книга, книга, що своїм змістом та ілюстраціями відсвідує і відновлює в нашій пам'яті та уяві найсвітліші моменти з історії наших визвольницьких змагань. Сама назва книги „Українські Січові Стільці 1914—1920“ є незвичайно вимовна і до тої міри пророчиста, що звільняє нас від похвал та рекомендацій на її рахунок, адресованих до наших читачів і широких кол громадства. Книга видана з нагоди двадцятиліття від хвилі виступу нашої першої новочасної збройної формації на полі боротьби за реалізацію найвищих ідеалів нації.

На другій сторінці книги бачимо репродукцію обох сторінок прапора Українських Січових Стільців, того повного визвольницького символізму і кривавих переходів прапора, що промовляє до нас безпосередньо мовою подвигів і посвяти нашого стрільства для Батьківщини. Ця друга сторінка відразу наповнює нас тітнізмом до цілої книги. Це найкраще і найвимогливіше мотто до неї, це найсубтельніше дібрано епіграма до важливого історичного змісту і національно-визвольницькою традицією скріжалась тієї історичної книги.

Коли розгортаєте книгу далі і перевертаєте карту за картою, то входите звільна але сильно й глибоко в найсвітлішу добу не тільки великих замірів, бажань, первопочинців, але й великих, зрілих, історично переломових фактів із найбуйнішою та найобильнішою в самопосвяту та героїзм доби нашої нової історії.

Оживають перед вами не тільки події, але й одинокі герої, сподвижники та виконавці подій, що були для нас переломовими та вивели на широкі шляхи історії й український віз. Ви бачите, як цей український віз вкочували на шлях, як його вели, як ним керували і як він торочив своїми важкими колесами все, що його спиняло.

На зміст книги зложилися статті д-ра І. Іванця: Напередодні світової війни; В. С. Ле-

вицького: Українські Січові Стільці; Перші бої; На Бескидах; Маківка; д-ра Б. Гнатевича: Від Карпат до Серету; Семиківці; Соснів; Лисоня; Вишкіл УСС; М. Горбоваго: Гуцульська сотня; д-ра І. Іванця: Куропатники і Конюхи; д-ра Б. Гнатевича: Похід на Україну; д-ра Н. Гриняка: Кіш УСС; В. С. Левицького: УСС на Волині; Г. Гладкого: Січові Стільці; д-ра І. Іванця: Стрілецька творчість. — Всі автори — це були живі учасники стрілецьких переживань так само великих і світлих як і пригноблюючих та трагічних.

Матеріали до книги збирали д-р І. Іванець і Василь Софронів-Левицький, тексти редагували д-р Богдан Гнатевич і д-р Іван Німчук. Ілюстраційну частину й обгортку оформив І. Іванець, написи і вкладку в пам'яті виконав Володимир Ласовський. Ситуаційні мапки рисували інж. Северин Пастернак.

Уже з наведених даних про учасників праці коло видання цієї книги бачимо, що видавці потрактували справу дуже поважно та щиро. Видно мази на оці похвальне завдання: працюю й аусиллями самих учасників національної епопеї створити вічний монумент великого часу, в якому на терезах історії важилась доля великоміліонового народу.

Не виключене, що історик наших збройних змагань, узброєний у скальпель наукової аналізи та історичного об'єктивізму найде на сторінках цієї книги якісь місця, до яких поставлять застереження, але це далекосягдої ваги цієї книги нічим не зменшить ні не обезцінить. Бо ж творили цю книгу ті, що творили перед 15-ти роками зі зброєю в руках нашу визвольницьку історію. Вони творили її щиро, писали кров'ю серця і надихували її стрічки огнем непокитної віри в незнищену силу української нації, в незломність її духа та вічну живучість її ідеалів. Тимто ця книга найцінніша і цим найвимогливіша і для теперішньої доби.

В. Мудрий.

Велике Свято Дрогобицької Землі.

Посвячення кооперативного прапора Дрогобицької Округи.

(Від спеціального кореспондента).

Вже від кількох тижнів дрогобицький повіт готовився до свого великого свята. Йшла праця в місті й на селах, щоби в якнайвеличавіший спосіб посвятити прапор кооперативу Дрогобицької Землі. Саме в цій році минає десять літ праці Повітового Союзу Українських Кооперативів у Дрогобичі. За тих десять літ розрослась у Дрогобиччині кооперативна в поважну економічну силу. Працюють у повіті кооперативи для загального заступу і збуту, молочарські та кредитові. Праця нашої кооперативної в хосен села й міста знайшла повне зрозуміння і признання серед найширших кругів нашого населення, про що засвідчило небувало величаве посвячення прапора кооперативу Дрогобицької Землі, що його виконало артистично „Українське Нар. Мистецтво“ у Львові. День свята назначено на неділю 21. липня 1935 р. Комітет запросив на це свято перемиського єпископа Преосв. Йосафата Коциловського, котрий радо згодився взяти участь у всенароднім національним святі і вручити посвячений прапор провідові кооперативу Дрогобицької Землі. Запрошено до участі в цьому святі наші центральні кооперативні установи, які прибули з прапором РСУК, так величаво посвяченим у минулому році у Львові, під проводом голови Ради РСУК інж. Ю. Павликовського.

Вже по дорозі до Дрогобича витали раннім ранком кооперативи свого Достойного Архипастира, що їхав автом з Перемишля до Дрогобича, а кімпа бандерія з села Лісна супроводжувала дорогого гостя до міста. В Дрогобичі в год. 9. рано очікували єпископа місцеві громадяни. У вівіт церкви іменем громадянства й духовенства витали владу хлібом і сіллю ігумен Ч.С.В.В. у Дрогобичі о. Северіян Баранік і голова Наглядної Ради РСУК д-р Стефан Витвицький.

АРХИЕРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА.

До архирейської Служби Божої став єпископ в асисті численної духовенства. Співав прегарно хор під проводом проф. Іваненка. Церкву заповнили делегати кооператив, просвітних і культурних установ. У перших рядах сиділи де-

легати львівських централ та представники суміжних повітових кооперативних організацій. По середині церкви стояв прапор РСУК, що його з почесною четю й оркестром з домівки Повітового Союзу перенесено в почеснім поході до церкви. На богослуженні був теж прапор ремісничого товариства „Зоря“. В часі богослуження виголосив краснорічну і глибоко обдуману проповідь ігумен Ч.С.В.В. о. Пелех з Лаврова. Молитвою „Боже Великий, Єдиний“, що її вислухали всі навколішкях, закінчилась Служба Божя. На закінчення промовив владика ширими і теплими словами до зібраних вірних та уділив їм і їх праці апостольського благословення.

ПОХІД.

Вже при кінці богослуження впорядки уставляли похід. По богослуженні вийшла з церкви процесія і стала на початку походу, а за нею 52 священників у світлих ризах. За процесією розвинувся величавий похід під проводом бувшого посла А. Максимовича. В першій ряді був прапор РСУК, несений хорунжим Л. Цегельським в асисті рев. РСУК Кульчицького і Матчака. За прапором ішли делегати центральних установ під проводом голови Ради РСУК інж. Ю. Павликовського і посла З. Пеленського, представники Повітових Союзів та делегати культурно-освітніх установ. За цією першою четю йшла оркестра „Сокола“ зі Стрия, а за оркестром непроглядні ряди зорганізованих кооператорів з таблицями під проводом дирекції РСУК пп. П. Новосельського, д-ра Блажкевича і І. Зарничного.

ДЕФІЛЯДА ПЕРЕД ПРАПОРОМ РСУК.

Похід ішов на площу біля Української Гімназії, де мало відбутись посвячення кооперативного прапора Дрогобицької Землі. Процесія з духовенством увійшла на площу і тоді перед гімназією зачалась дефіляда перед прапором РС.У.К. На підвищенні уставляли прапор РСУК, біля нього стояли Преосв. перемиський владика і голова Ради РСУК в асисті делегатів і предстан-

Цей 1935. рік є ювілейним роком десятиліття Музею Визвольної Боротьби України.

УВАГА! МУЗЕЙ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ УКРАЇНИ ЗБІРАЄ ПОЖЕРТВУ НА

УКРАЇНСЬКИЙ ДІМ У ПРАЗІ

ДАЙТЕ Й ВИ СВОЮ ЦЕГЛИНУ!
ПОШЛІТЬ СКОРІШЕ ВАШУ ПОЖЕРТВУ!
ЗРОБІТЬ ЗБІРКУ У ВАШІМ ТОВАРИСТВІ!
РИСТВІ! НЕ ВІДКЛАДАЙТЕ!
ЖЕРТВУЙТЕ ВСІ
НА УКРАЇНСЬКИЙ ДІМ У ПРАЗІ
ХТО СКІЛЬКИ МОЖЕ!

ГРОШІ СЛАТИ НА АДРЕСУ ДИРЕКТОРА МУЗЕЮ:
Prof. D. Antonovych, Praha-Musle, 245, Czechoslovakia

НЕ ЗАБУВАЙТЕ!

Імена всіх тих найменших жертводавців (хто подасть своє пошліще розбірно) Музей збереже Україні в своїх пам'ятних книгах; хто ж дасть відразу або частинами 10 доларів, буде записаний в окремій пам'ятній книзі Фундаторів Українського Дому; а хто дасть 25 дол. буде записаний у золотій пам'ятній книзі Добрадів Музею Визвольної Боротьби України; імена всіх жертводавців, хто дасть по 100 дол., помістять на окремій почесній стіні Українського Дому; а імена всіх, хто дасть по 500 дол., випишуть золотими літерами на окремій мармуровій таблиці при виході. — 1000 цеглин коштує 10 дол., 100 цеглин коштує 1 долар. — Не спізнуйтеся з своєю жертвою на Український Дім у Празі; Не будьте останні; хто жертвує в час — помагає адво!

Жертви можна скласти через Земельний Банк у Львові на поштому складанні ПК 300170 з допискою МУД Музей, Український Дім).

В Чехословаччині треба посылати на поштове конто Музею 80940 Praha.

В Румунії жертви приймає Адміністрація часопису „Час“, Чернівці, ул. Петровіча ч. 3. та п. Д. Геродот — D. Herodot, Str. Delea Veche, 45. Bucuresti IV.

В Аргентині: Asociacion ukraineana „Prosvita“, Duruchage 2371, Buenos Aires.

В Зауцен. Держ. Америки можна посылати через Об'єднання Українських Організацій в Америці: „Ob'ednanyie“, P. O. Box 122, Hudson Terminal. — New York N. Y.

В Канаді через П. І. Лазаровича: P. J. Lazarowich, P. O. Box 456, Edmonton, Alberta.

В Китаю через О. Мельника: O. Melnyk, C. M. Customs, Shanghai, China.

ників українського громадянства. Здисциплінованими рядами переходив похід, віддаючи честь книзеві Церкві і прапорові найвищої кооперативної установи. Йшли старші, йшли жінки, дітчата, йшов кооперативний хоріст. Усі радісними очима дивились і віддавали честь прапорові, під якого крилами працює вся наша кооперативна. Дефіляда тривала повної півтора години. Після обчислень зорганізованими рядами перешло десять тисяч сімсот осіб.

ПОСВЯЧЕННЯ ПРАПОРУ.

Збитими лавами усталились кооперативні і культурно-освітні організації на великій майдані. Серед майдану збудовано високі підвищення з каплицею. Цілі ряди високих щоглів з національними прапорами прикрашували площу. На підвищенні увійшов владика в асисті духовенства і зачалось посвячення прапора. Через мегафони розносилися слова і пісня на всю площу. По посвяченні перший промовив владика і вручив іменем Церкви посвячений кооперативний прапор голові Наглядної Ради РСУК в Дрогобичі д-рові Ст. Витвицькому, який, перебираючи прапор, зложив на нім поцілунок і промовив до тисячних мас. У своїй краснорічній промові д-р Ст. Витвицький розповів історію кооперативу Дрогобицької Землі та вказав на дальші її завдання. Зложив в імені дрогобицької кооперативної подяку владі за посвячення і вручення прапору та привітав делегатів з краю й тисячні маси селян, що прибули зі всіх сіл Дрогобиччини. На закінчення підніс високо в гору прапор Дрогобицької Землі, при чому оркестра відіграла кооперативний і національний гимн. Серед радісних окликів „Слава“ передав опісля прапор дирекції РСУК в руки начальника дирекції п. Петра Новосельського.

ВІНЧАННЯ ПРАПОРУ.

Перший завінав прапор лентою голова Ради РСУК інж. Ю. Павликовський і промовив іменем усієї зорганізованої української національної кооперативної. З черги вінчав прапор і промовив іменем Центросоюзу дир. Мартюк. Дальше вінчали прапор і складали свої бажання представники філії „Просвіти“. „Рідної Школи“.

„Сільського Господаря“, „Союзу Українок“ та „Україбанку“ в Дрогобичі. На закінчення промови дир. ПСУК Петро Новосельський, що іменем дирекції і всіх кооператорів Дрогобицької Землі зложив приречення служити вірно ідеям української кооперації. Цей урочистий акт посвячення закінчено підписанням пропам'ятної грамоти. Перший підпис зложив Преосв. Коциловський.

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ.

Безпосередньо по посвяченні зачалася святочна академія кооперативним гимном, що його відспівали залучені хори дрогобицьких читальень „Просвіти“. Іменем Краєвого Товариства „Сільський Господар“ у Львові зложив привіт дир. О. Редловський. Від Маслосоюзу промовив інж. А. Палій, від Станіславщини — дир. ОСК Швабюк, від Самбірщини м-р І. Кульчицький, від Перемиської Землі інж. О. Станімир, від Стрийщини А. Чубатий. Селянські кооператори з Лісна Федір Настюшин в дуже гарних, поетичних словах зложив покляти прапорів та іменем селян прирік дальшу витреваті працю в кооперації для добра українського народу. Після співа хори з Гай Вишних, Дрогобича (Стрийське передмістя), Ластівки, Стебника та Попелів. Відспівання тисячними масами національної гимну закінчилась величавою академією. Ввесь час на ака-

демії був присутній перемиський владика і разом зі всіма радів цим народним святом. Усіх людей на площі було понад 15 000

НАРОДНЯ ЗАБАВА.

В год. 4. попол. зачалася народна забава. При звуках оркестри йшли жваві танці молоді, опісля соколи з Тустанович, Мразниці та Дрогобича під звуки оркестри вправляли складно і вправно. Місцеве спортивне товариство „Підгір'я“ влаштувало спортивні гри і забави. Вже давно зайшло сонце, а учасникам свята якось то гяжко приходилося покидати майдан. Дрогобицька кооперативна гостина делегатів з краю і повітів обідала. До спільного стола засіли під проводом Преосв. Коциловського інтелігенти, духовенство, селяни, робітники — дійсна кооперативна родина. В часі обіду промовляв др. Ст. Витвицький іменем Дрогобищини, інж. А. Палій від краєвих установ та один селянин-кооператор іменем селянства, що дякував владі за його труд та участь у святі. Теплими і широкими словами дякував владика і називав усіх до спільної праці на економічній і культурній полі в хосен українського народу.

Свято прапору дрогобицької кооперації було дійсно всенародним святом нашого нафтового басейну. Брала в нім участь всі, кому дорога національна ідея

НАДЗБРУЧАНСЬКЕ СЕЛО ТОКИ.

Замість високої політики — вакаційний репортаж із дошками збитої провінції

II.

„КУЛАЦЬКЕ ГНІЗДО“.

Назва „Токи“ має своє історичне узасаднення. Через границю село вижеться тісно з другим селом по тамтій боці Збручі — з Ожигівцями. Нині Токи мають щось трохи понад 2500 мешканців. Сусідні Ожигівці, які ще перед кількома роками понад 3000 мешканців, числять нині всього кількасот душ. Ще в 17-тому столітті Ожигівці були знаним подільським містечком, власністю родини кн. Вишневецьких. Токи були в тому часі малим присітком Ожигівців, частиною маєтку Яреми Вишневецького; ось тут і були „токи“, де зимою вимолочували панський збіжжя. Поміж Ожигівцями і Токами на одному з островів Збруча родина Вишневецьких вибудувала великий оборонний замок; сьогодні залишилися з його тільки одні мальовничі руїни. У 1772 р. прийшли перші подільські Польщі; в 1795 р. тамтій бій Поділля прилучено остаточно до Росії. Збруч став ось так границею Росії та Австрії і Токи відірізано на готий століть від Ожигівців. У дальшому ході десятиліть Токи розрослися, а Ожигівці занікли. Всеж, не дивлячися на довголітнє розірвання цих місцевостей чужим державним кордоном серед народу по обидвох сторонах ріки зберіглися опільні місцеві історичні ремісництва. В токівській церкві до нині переходять старий срібний хрест, фундацію жорстокого князя Яреми.

Не дивлячися на свою відсталість від замішаних і битих шляхів, можна сміло сказати, що село Токи — одно з найбільше культурних, що їх мені доводилося колинебудь в Галичині зустріти. Коли зійти з останнього придорожного горба вниз у село, у вічі кидається перший загальний образ: зі суцільної, компактної маси садів і всякої деревини виринає безліч бляшаних дахів; соломинні криші і в селі рідкістю. В селі не знайдете майже ніде глиняної хати. Будинки у порівнянні до інших наших пересічних, особливо підгірських сільських хат є всі дуже просторі й великі, всі мають великі вікна, всі без вистіжки каміня. У новіших часах будинки з кухнію і 2—3 кімнатами, будовані для життя виключно однієї родини є загальним правилом. Село має під боком кам'яного манастира. Посеред села величаво каміня церква, якої не гостидався би навіть і Львів. Подвляючи більшість населення українська, поляків нема навіть 10 пр. Зрештою місцеві поляки, особливо їхні жінки послугуються здебільша лише українською мовою, іншої не знають. По старому непорозумінні поляками вважається всіх тутешніх римо-католиків.

Село розмірно багате. Правда: сильне перенаселення села відбивається відемно на загальному рівні життя і з ходом часу багаті тутешні господарства шораз помітніше роздроблюються та караватіють. Всеж, в існуючому стані річчє перебіг тутешнє господарство виносить нині 10—20 моргів землі. Господар на 5-ти моргах вважається повним бідняком. Село є соціально різко поділене на „мужиків“ і

простих „селян“. „Мужики“ — це місцеві дуки-багатії. Мужики мають сильно розвинуту свідомість своєї становой окремішності, почуття свого багатства. В селі є кількох газдів, що мають вище сотні моргів ґрунту, той чи инший має до того ще паровий млин чи подовину місцевого ставу. В селі є кілька моторів Дізеля, для обслуги сільсько-господарських машин. Нині такі майна є вже рідкістю і втримуватися їм теж шораз важче. Ще перед війною було таких багатіїв куди більше; 40—60 моргове господарство належало до середніх, було загальним явищем і не давало причин до того, аби можна було ним якось особливо чванитися. Порівнюючи з нашими земельними відносинами на Підгір'ю чи в центральних повітах Галичини тутешнє село можна назвати ще й нині справді багатим. Не дивлячися на те, вже перед війною панувала в селі тіснота й голод на землі і великий відсоток токівчан емігрував майже щорічно до Америки. Токівська колонія в Америці є доволі велика і по нинішній день втримує живі зв'язки з рідним селом. Не рідкі є випадки повороту емігрантів зі заробленим грошем знова до села, аби тут придбати землю і знова сісти на власній газдівстві. Прив'язання наших людей до рідної землі є просто безприкладне в цій світовій заморській еміграції.

Село є на себе дуже горде. Існує тут своєрідна психологія скрізь і у всьому підкреслюваного токівського аристократизму. Токівчани зуміли витворити довкола себе атмосферу якоїсь вишності і кращості від цілого свого суцільства. Їхня церква найкраща, їхній хор найкращий, їхні дівчата найкращі, вони носять найкращі вишивки, їхні товариства теж найкращі, взагалі все в них найкраще. Вийти тутешній дівчині заміж на сусіднє село вважається навіть при покрещенні її матеріального положення — мезалінсом. Віддатися зате „до Токи“ за котрогось із місцевих нехай і бідних женихів є рівнозначне зі зробленням соціальної кар'єри. Село має амбіцію бути першим у цій повіті — і треба справедливо сказати, що цю амбіцію часто виправдує. Особливо сильно підкреслена тут мужицька гордіня. Коли хотіти знайти якусь приблизну аналогію для характеристики аристократизму тутешнього мужицького почуття, то требаб поруч хіба назвати боляй чи не становой ексклюзивізм мадарської, англійської чи пруської магнатурії! Порівняння не є — як на розмір засобів і відносин — ні трохи переборшене. Всі одруження, родинні зв'язки і „колігачі“ закінчуються в цій середовищі лише під кутом по-

гляду становой-родинних інтересів; засадничою річчє в цих справах є їхній „майонток“. (На загал говорять тут досить чистою „подільською“ українською мовою; всеж перепадають тут і там характеристичні локальні вислови, як „майонток“, „фура“, „рондця“ і т. п.). Поняття „любви“ як підстави до одруження тут графічно майже не існує. Про ті речі співається в піснях; в реальній дійсності вони не мають і не повинні мати ніякого застосування. Всякий „аутсайдер“, що пробує виломитися з цієї застави має до діла з цілим мужицьким кляном відразу; вживається тоді не раз доволі різкі засоби у досягненні спільної клямової цілі. Страшною стає тоді особливо стара як світ і стільки разів випробувана зброя: язик мужицького жіноцтва. Здебільша саме на цій скелі розбиваються всякі найбільше навіть „романтичні кохання“. Не без підстав повстають у нас пісні в роді: „не так ті вориженьки, як ті добрі люди“, або: „ой знаю, знаю, кого кохаю, тільки не знаю — з ким жити маю“... Знаменне, що напр. чиясь „міська паньскість“ і навіть чиясь висока освіта ще далеко не кваліфікують молодих мужиків як повновартісних женихів для тутешніх мужичок. Вийти мужицьці заміж за укіченого правника чи навіть теолога взагалі не є ніяким „щастям“ ані „гартією“, особливо, коли сам жених не є з мужицького а ще є чого доброго з „хлопського роду“. Кляндесять разів застановитися і похитає головою, заки дасть свою згоду. Приходить на тім таї не раз до справді дивовижних сцен і ситуацій. Коли скажимо отакій „пан з міста“ жениться вкінці з мужичкою, то завжди може бути на те приготований, що його батьків, якщо вони напр. „прості хлопці“, не погорсять на весілля до кімнат, але.. посадять у кухню і почастують салом. Відому народню поговорку, що „порядок мус бути“ можна в цій середовищі перевести на вислів, що „єрархія мус бути“...

Взагалі, тутешній наряд тримається якоїсь простішої свідомості і більш гордо, як в інших частинах Галичини. Не спішають ні трохи скидати як стій капелюха перед чимсь „панським виглядом“. Мають вроджене почуття своєї вартості і свого людського достоїнства. Нема сумніву, що доба панщини залишила між народом багато скритості, лицемірства, фальшивості і підступності. Всеж, останні десятиліття принесли в тому відношенні значну і помітну правду. Доба політичного демократизму останнього століття добре придужилася народові, піднесла в простолюддє чола і випростувала хребти. Якаж велитенська різниця між нинішнім нашим селом і відносинами зперед 40—50 літ! Зникає вже на щастя доба нашого темного, розп'яченого, затурканого, рабського селянства, дивно тільки, що саме збаламучені діти тих селян, яких діди ще були кріпаками роблять усе, що можуть, аби наслідуючи чужі взори і йдучи по лінії чужинської пропаганди компромітувати на нашому ґрунті засади здорового демократизму. Всеж треба вірити, що політична дурійка різних наших диктаторствуючих літераторів була лиш тільки хоробливим проминаючим повоєнним явищем.

Велику вагу кладуть тут — особливо жінки — на свій зовнішній вигляд. Народня мода пробиває собі дорогу просто зі стихійною силою. Щойно з дальшої перспективи видно, яку розумну і далекосягду роботу робить у цьому відношенні „Союз Українок“, а особливо видавн. „Нова Хата“. Нутра хат є дуже чисті й охайні; господині кладуть і тут немалу вагу на їх культурний вигляд і прикрасшення. Також і тут народний стиль регенерується шораз видатніше. Побіч неодмінних святих образів, портретів Шевченка, Франка, того чи іншого гетьмана, а то навіть князя є загальним правилом. Не бракує їх навіть у найбільшій хаті. Зрештою скрізь вишивки рушники і частенько гарні подільські килими. Токи славляться своїм килимарством. Гарно воно випадає особливо в неділі, коли щастить з погодою; тоді жіноча половина церкви справді виглядає як живий квітник.

Беручи на увагу цілість тутешніх життєвих обставин, большевицький соціолог скаратьризав би напевно Токи, як класичне „литайське, кулацьке гніздо“. Стрипулаб його тоді напевно доля сусіднього Авратина чи Ожигівців

Зенон Пеленський.

Обід у честь абісинського посла.

ЛЬОНДОН, 24. 7. ПАТ. Група парламентаристів зі всіх партій видала вчора в палаті громад обід у честь абісинського посла в Лондоні, щоб йому дати змогу представити абісинську справу. Абісінія залунав посол — жие тепер у страху а

у праці. Всеж я переконаний, що Бог, який беріть і тепер, пощадить їй проливу прови і невдачі, завдяки почуттю справедливості і чесності англійців та завдяки моральній і практичній симпатії всіх тих, що люблять справедливість.

ПРИМІРНЕ СЕЛО.

Ювілейне Свято читальні „Просвіти“ у Хлівчанах, пов. Рава Руська.

В неділю 14-го липня ц. р. святкувало торжественно громадянство Хлівчан равсько-руського повіту 50-ліття існування і праці своєї читальні. Село Хлівчани належить до тих сіл у равському повіті, у котрих найскорше почало збудовуватись наше національне життя. П'ядесяті літ тому у Хлівчанах, подібно як і по інших селах равського повіту, було заледні кілька письменних селян, які з власної охоти навчилися писати й читати. Загалом людей того часу — це неписьменна й невідома маса, яка поза працю на рідній освіті зовсім не цікавилась та у вільному часі пересиджувала по коршмаках і здророво запивалась алькоголем. Школи у селі не було, тодішні парохі про освіднення своїх парохіян зовсім не дбали.

Щойно від 1884 року, коли до Хлівчан прийшов на сотрудника молодий, ідейний священик о. Андрій Дольницький, селянство починає пробуджуватись. По великих заходах о. Дольницького вдалося оснувати в селі читальню. — В перших двох роках головою читальні був місцевий дяк Медвідь Луць, який примістив її у своїй хаті безплатно, секретарем Труш Яцько, виділовим І. Кребан та А. Бігун; о. Дольницький до виділу не дав себе вибрати і працював як звичайний член. Вправді записок з діяльності тодішнього виділу читальні нема, але живі громадяни стверджують, що завдяки о. Дольницькому вже з початку читальня вела дуже оживлену діяльність, а навіть побудувала на громадській площі власний дім та закупила поважну кількість книжок до бібліотеки. Майже усі гроші на будову дому й купно книжок зложили члени читальні і лише на саме викінчення домівки позичив о. Дольницький у місцевої церкви квоту 120 корон.

У 1886 році Консисторія перенесла о. Дольницького на іншу парохію, вибудований членами читальні дім тодішній парох за довшу церкві квоту 120 корон заборонив уживати читальні і тимсамим припинено освітню роботу в селі на 10 літ.

Відновлено освітню працю щойно у 1895 році завдяки новоприбулому до села вчителю, бл. Іванові Сайкові — людині енергійній, культурній і працьовитій. Він всеціло віддав себе праці для добра села аж до року 1912, коли то перенесли його до Немирова. За вказівками бл. п. Івана Сайка свідоміші селяни, як Павло Хомин, Петро Душний і Михайло Гладюк, відновлюють нечинну читальню та перебирають у своє посідання зареєстрований церквою дім, сплачуючи одночасно затиження у церкві довг чиншом, який заплатила громадська рада за час уживання. Читальня від того часу починає вказувати ще живішу діяльність. Бл. п. Сайко стає душею читальні, організує хор і то спершу із шкільних дітей, а згодом при читальні і зі старших, який постійно співає в церкві, дає аматорський гурток, який уже в 1899 р. відіграв у Хлівчанах першу виставу („Наталка Полтавка“), а що неділі і свята переводить голосні читання книжок і часописів та виголошує реферати з різних ділянок людського знання.

У 1901 р. основано при читальні крамницю з тим, що весь чистий дохід з крамниці призначено на будову просторого читального дому. У 1909 році основано кружок „Сільського Господаря“ і касу Райфайзена та збудовано другий прекрасний читальний дім, який став осередком культурно-освітнього життя села. — Завдяки освідлюючій праці багато громадян села, що виїжджали до Америки й Канади, з вдячності переслало до села свої жертви, між іншим один 100 корон на докінчення дому і 200 корон на купно книжок до бібліотеки. Одноразом кілька селян видало своїх синів до середніх шкіл.

У 1913 р. засновано в селі т-во „Січ“ — одинокі в околиці, яке згуртувало 500 громадян села і вело пожежно-спортову діяльність та виступало у народніх строях з власним прапором на всіх здвигах у Раві Руській. Близько 1914-го самого року за посередництвом читальні розпарцельовано поміж членів читальні 150 моргів панського ґрунту і в цей спосіб піднесено матеріально добробут села. У 1914 р. у роковини уродин Т. Шевченка вислано мотилу та закуплено цеглу на будову пам'ятника, яку в часі світової війни люди зної волі розібрали, а могилу розкопали.

Підчас війни московська інвазія знищила зовсім внутрішнє уладження читальні і бібліотеку, касу Райфайзена і читальний крамницю. Усі майже свідоміші мужичини-члени читальні по упадку австрійської держави не вернулись додому, а брали активну участь у визвольних

змаганнях. 37 найсвідоміших членів читальні згинув на полі слави, а трьох з них на рідних полях у Хлівчанах. Решта виснажена тифом вернулася потім доміа і тут серед пересядувань довго не мала змоги працювати на культурно-освітньому полі.

В 1921 р. відновлено наново читальню, яка з кожним роком поширює свою діяльність. Усі почини виходять даліше з читальні. В 1923 р. основано кооперативу „Сільський Господар“, яка опісля закладає в Хлівчанах свої філії; в 1924 р. добудовано частину будинку, призначеного на сцену театральної салі; в 1925 р. основано пожежно-руханкове т-во „Луг“, в останньому році кружок „Рідної Школи“. При читальні зорганізований аматорський гурток, хор, жіноча секція і самоосвітній гурток. Читальня має 300 діяльних членів, у цьому 205 мужчин і 95 жінок, бібліотеку з 549 томів, часописи і журнали. Матеріальну вартість читальні обчислюють на 1.000 амер. доларів.

Треба ще ствердити, що та 50-літня діяльність читальні виховала кадри свідомих одиниць та витворила в селі інтелігентних, культурних і здисциплінованих громадян. В читальні ведеться освітня робота на основі відповідної вже програми, так що читальня у Хлівчанах в останніх роках належить до найкращих читальень у равському повіті.

50-літній ювілей існування читальні та її успішної праці святкували селяни Хлівчан, хоч і з перешкодами (запізно дістали дозвіл, непогода), але урочисто. На свято з Головного Виділу Т-ва „Просвіта“ приїхав секретар п. Дужий Микола, з філії в Раві Руській голова інж. В. Терпелюк, д-р Б. Карпевич, п. Степан Совик і п. Ольга Терпелюкова та делегації з доколичних сіл.

Свято розпочалося в год. 10-й рано Службою Божою і панахидою за померлих членів читальні, яку відслужив місцевий парох о. декан Кошель. Підчас Служби Божої і панахиди співав місцевий читальняний хор.

Друга частина свята — академія — мала відбутися на майдані, однак через невідповідну погоду уладжено її в год. 15-й у домівці читальні. Академію отворив короткою промовою теперішній голова читальні Петро Мука, який привітав присутніх делегатів та вівзав повстанням з місця і хвилюю мовчанкою вишанувати пам'ять померлих членів. По отворенні мішаний читальняний хор під управою Панька Хомина відспівав „Просвітнянський Гимн“, при чому всі хористи і хористки виступили у народніх строях. Чудові вишивки, голоси гарні, вироблені; хор завдяки колишньому диригенту п. Василеві Осташевському добайливо вишкolenий і зробив миле враження. Добре обдушану і глибоку змістом привітну промову від Гол. Т-ва „Просвіта“ у Львові виголосив секретар г. Микола Дужий. Опісля голова філії інж. Василь Терпелюк зложив привіт від філії „Просвіти“ в Раві Руській. З черги секретар філії д-р Б. Карпевич відчитав привіт від усіх повіт. установ. По нім зложив привіт делегат з Количкова від чит. „Просвіти“, студент бог. з Хлівчан Текерка від тих студентів, які вийшли з села та представники від місцевого кружка „Р. Ш.“ і кооперативи „Сільський Господар“. По відспіванні „Світе тихий“ і „Закувала та сива зазула“ М. Хомин відчитав нарис 50-літньої історії читальні, а Катерина Хомина віддекламувала „Наймит“. Першу частину академії закінчив хор відспіванням вязанки стрілецьких пісень.

По короткій перерві члени читальні і гості перейшли на майдан, де розпочалася друга частина академії. В програму увійшли спортові змагання, як біг на 1.000 м. з перешкодами, біг на 100 м. до мети, скоки вгору і вдаць, перетягання ланвою, стріляння з лука, биття горщиків, закінчені роздачею нагород та національних тавки.

По спортовій частині аматорський гурток відіграв на майдані песу в одній дії „На сіножаті“. Свято покінчено відспіваннями національного гимну.

Хоч виділ читальні у приготуванні свята стрінувся з перешкодами і через це були деякі браки у загальному розумінні, то все таки слід підчеркнути, що 50-ліття читальні у Хлівчанах глибоко запало в душі всіх, що на ньому були.

Степан Совик.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

— В Лягорі (Індії) були криваві заворушення, що їх викликали музулмани. Тепер, згідно з урядовим комунікатом, ситуацію опанували. Військо і поліція змішнені новими силами не пускають магометанців до Лягоре. Вуличних демонстрантів розігнали.

— На острові Борнгольм зіткнулися два поїзди. Зі 100 подорожних, здебільша прогульковців, 10 важко ранених.

— В Токіо дістали неофіційні відомості з Владивостоку про те, що двох японських службовиків спеціальної філії „Кокусай Ушукайша“ у Владивостокі депортували на засаді розпорядку локальної совітської влади.

— Човни, що вдержували комунікацію на жері Дарегон к. Аленштайну затонули недалеко острова Горта. З 21 осіб, що були на човні, втопилося 11 осіб.

— У Шангаю поліція викирила 25 комуністичних бюр, з яких розходила пропаганда на цілій Китай. Арештували більш як 30 осіб.

— Бостонський суд засудив 5 гангстерів, між ними відомого Кароля Реттіха, званого „королем злочинців“, на 25 років в'язниці за напад на поштове авто у Фальривер у січні ц. р. Тоді бандити забрали 129 тис. доларів.

— „Морнінг Пост“ оголошує документи, що папа до рук італійців і які мають доказувати, що абіссинці з розміслом приготували напад на Уаль-Уаль.

— Згідно зі словами полк. Батістія ситуація на Кубі погіршилася, бо численні революційні партії взаємно себе поборюють. Мали прокламувати військову диктатуру, але полк. Батісті на неї не згодився.

З кінової хроніки.

На фільмову виставу до Венеції, що відбудеться 10. серпня ц. р., запросили вперше Польщу, точніше: виробництво „Панта-фільм“. У провіді цього виробництва стоять два відомі польські письменники: Вацлав Серошевський, голова Польської Академії Літератури і акад. Гердінанд Гетель. Посилають до Венеції фільму „День великої пригоди“, яку на основі сценарія Гетеля режисерував Йосиф Лейтес.

Сесіль де Міль, відомий режисер історичних фільмів, викінчив нову монументальну картину про хрестоносні походи. Сподіються її в Європі щойно зимою. Це вже 61 з черги фільмів того мистця режисерів.

Сценарій „Маскаради“ предметом судового процесу. Арнольд Ган вніс позов проти виробництва „Саша-Тобіс“, як продуцента й Вальтера Райша, як автора сценарія „Маскаради“. Ган каже, що свого часу предложив був одному фільмовому товариству в Берліні головний план сценарія, якого зміст є ідентичний із змістом „Маскаради“, бо акція мала йти в середовищі малярів та віденської інтелігенції перед війною. Дальше він закидає Райшові, що він, маючи нагоду вглянути у зміст сценарія, використав те, що для власної, зрештою незначної, перерібки. Вальтер Райш, незвичайно талановитий автор і режисер, заперечує рішуче цьому наклепові. Процес, що ведеться в Празі, відложили з наміром покликати нових свідків.

Перша фільма Ліліани Гарвей, накручувана в берлінській „Уфі“, має наголовок „Чорні троянди“. Віллі Фріч є її партнером.

Юніверсал-Фільм перероблює на звукову фільму два відомі архитвори з часів німкої фільми, а саме: „Дзвонар з Нотр-Дам“ і „Опір в Опері“.

Уряд Німеччини виступає гостро проти якоїсь демонстрації публіки з приводу фільмів, які заапробувала державна цензура, особливо канцлер Гітлер. Таку демонстрацію вважатимуть за демонстрацію проти уряду і Гітлера, а поліційна влада має право з місця карати демонстрантів.

УКРАЇНЦІ!

КУПУЙТЕ ТОВАР ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ШО ОГОЛОШУЮТЬСЯ В УКРАЇНСЬКІЙ ПРЕСІ

Новий краківський воєвода.

ВАРШАВА, 23. 7. Президент Польщі підписав декрет, який покликає колишнього маршала

сенату Вл. Рачкевича на становище краківського воєводи.

Ексцеси у львівській в'язниці.

ЛЬВІВ, ПАТ. У неділю 21. липня ц. р. у тижній в'язниці дійшло до ексцесів політичних і звичайних в'язнів. Тому що інтервенція в'язнич-

ної влади не мала успіху, вівано поліцію, яка в короткому часі привернула 100 д.

НОВИНКИ

— ПРИЙМАЮ ПАЦІЄНТІВ у моїм заведенні вул. Сикстуська 17 в сезоні літнім від 9—1 і від 3—6.30. В неділю і свята за попереднім оголошенням. НАСС. 1714 3-4

— ПОДАЄМО ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА, що всякі оповістки про загальні збори, концерти, вілчати, товариські сходини, посмертні згадки та вістки особистого характеру міститимемо тільки за оплатою. — Адміністрація „Діла“.

— Виборча ординація до сойму й сенату. Вже появилася в опрацюванні Володимира Целевича „Виборча ординація до сойму й сенату“ в поясненнями, виконуючими розпорядками й постановами інших законів, зв'язаних із виборами. Набувати у всіх книгарнях і в Краєвій Народній Канцелярії у Львові, вул. Підвалля 1. 7/III. поверх. Ціна 50 сот.

— Краєва хроніка. Вночі з неділі на понеділок до помешкання масара Василя Мельника в гелі Ременові пов. Львів увійшов озброєний бандит, стероризував мешканців і домагався, щоб дали йому гроші. Одночасно стрілив тричі до Мельника і вбив його. Убивник утік. У понеділок виїхала до Ременова судово-лікарська комісія і перевезла секцію тіла вбитого. Ведуть слідство і шукають за вбивником. — У понеділок у Самборі мацоха Регіна Штинарова тяжко зранила під час суперечки свого 16-літнього пасерба Йосифа. Хлопчина помер у шпиталі, мацоху арештували.

— Злочини молоді в Америці. Ілюструє найкраще такий факт. Минулого місяця 10-літній Іван Глезгов застрелив свого батька. Хлопчина заявив у слідстві, що вбив тому, бо „батько зажди на нього сварив“.

— Народи комінтерну. З початком серпня ц. р. відбудеться зїзд комінтерну у Москві, в якому візьмуть теж участь делегати з Німеччини. Головною темою наради буде боротьба з фашизмом і „милитаризмом“.

— Риба вбила рибалку. Мешканець з Онтаріо Гену у Канаді зловив велику рибу на вулку і витягнув її до малого човна, з якого ловив риби. На дні човна лежала його стрільба. Тому що риба кидалась на всі боки, замотала шнурком вулка язичок стрільби. Гену не доглянув і потягнув за шнурок, розлягся вистріла і куля поцілила нещасливого рибалку в серце.

— Мареву голоду над Китаєм. Китайська преса пише, що цілому Китаєві загрожує великий голод від повені і нечуваної спеки. Посуха і повінь знищили збіжжя і рижу на просторі кількадесять тисяч гектарів землі. Тепер ще цілі десятки тисяч гектарів землі знаходяться під водою.

— Театральний фестиваль у Гайдельбергу. Славнозвісне німецьке університетське містечко Гайдельберг гостить в цих днях у себе тисячі гостей з цілого краю, які зібралися на театральний фестиваль, улаштований державою. У театральних виставах — м. ін. „Гец з Берзіхінген“ Гетого, Кляйста „Кетхен фон Гайльброн“ і Шекспіра „Що хочете“ — беруть участь такі знаменитості німецької сцени як Кете Дорш, Анжелія Сальокер і Гайнріх Георг.

— За зловживання і знасилування жінок. Перед судом у Москві стане керманіч московського „Інтуриста“ Меші чи пак Галустов за присвоєння кількадесять тисяч рублів і знасилування 852 жінок. Процес проти цього большевицького Синьобородого викликав велику сензацію, бо від революції не було ще такого процесу. Розправа проти Галустова протягнеться три дні.

— „Хемічна людина“. У Берліні закінчується вистава „Чудо життя“. Дирекція видала комунікат, що новітня хемія може при допомозі аналізу розложити тіло людини, яке важить 75 кг., на 27 складників. Між цими складниками буде 40 кг. кисня, 2 кг. вапна, 1 кг. фосфору, 200 гр. азоту, 175 гр. сірки, 150 гр. азоту, 5 гр. заліза, 3 гр. магнєзії, 1 гр. алюмінію, дещо міліцини і бром. Дирекція вистави підкреслила, що таким чином зладжено рецепту на будову „хемічної людини“. Науковці кола заявляють, що саме ця аналіза виявила, що проблеми життя не можна розв'язати законами фізики і хемії.

— Продав 297 жінок. Румунська поліція арештувала ватагу торговців живим товаром, яка від проводом Юлія Претара вивезла минулого року зі Семигороду і Буковини 297 жінок. Поліція Румунії і цілої Європи шукала Претара від домашнього часу, але злочинцеві умів так зручно затирани за собою сліди, що поліції ніяк не вдавалось його схопити. Недавно, бо в травні ц. р., пропала дуже гарна донька купця, яка пішла за зброєю і від того часу пропала за нею всякий слід. Ше вполудне бачили її на

перехресті кількох вулиць, як рятувала старушку, що зімліла. Одночасно надїхав гарний самохід, висів елегантний власник і лапонував молодій дівчині, що відвезе старушку до шпиталю. Щойно гізніше виявилось, що Претаре зваранжував цілий цей випадок зі старушкою, щоб схопити молоду гарну дівчину. Поліція арештувала 9 жінок і 5 мужичин спілаників Претаре.

— Таємничий випадок фільмової зірки. Відома фільмова зірка Ліліан Гарвей нахилилась тепер ранена в одній з берлінських вулиць. Причин її зранення невідома: вона сама твердить, що зломилася рама під час фільмових зйомок, втаємничені твердять, що Ліліан Гарвей „за сядково“ перестрілила собі руку. Дирекція фільмів знову заперечує і одній версії і другій — признає тільки, що Ліліан Гарвей у клініці ранена. У часописах є звістка про спробу самогубства. Отже: кому вірити і що думати у всякому разі „визнавши“ Ліліанки мають журбу і деякий час вона не зможе видавати автопрямів!

— Двобій між шефом і директоркою. У Будапешті, місті паприки і темпераменту, почалася цікава афера. Директорка одного з найбільших домів моди, п-ні Катонай, яку буцімто образив її шеф, власник того самого дому моди, вивозила його по всім правилам кодексу честі на двобій. Вона мотивує цей свій крок тим, що як вдова вона є самотньою і не має можливості звернутися до якогонебудь мужчини, щоб її оборонив. До речі: п-ні Катонай є днюю з найкращих мадярських мистців шерму, отже вислід двобою для її противника дуже й дуже непевний!

— Англіїці люб'лять страхіття. Усі знають Англію і англіїців як найбільш тверезий і розумний край і нарід під сонцем. Тимчасом у цій розумній країні ще й досі незвичайно в моді старі замки, в яких „страшать“. Як довідуємося з англійських часописів, агенти і маклери, які займаються купном і продажем домів, мають виказ біля 150-ти замків в Англії і Шотлії в яких „страшать“...

— Нагорода Мусоліні. За написання поезії „Сліди Риму в Африці“ Мусоліні призначили п'ять тисяч лірів нагороди.

— Автомати з мороженням у трамваях. У Сан-Франціско два трамваєві конкурентні підприємства вели завзяту боротьбу за приєднання подорожніх до своїх трамвайів. Перемогою товариство, яке ввело до своїх трамвайів автомати з мороженням по п'ять центів за пайку подорожнього.

— Зі Сходу світа! Безнастанно переконаємося, що наша бідна Європа не може дорівняти Сходові. Почалося від філософії, літератури, архітектури і т. ін. Тепер учені устійили такий факт, що зміс красок у східних народі безпорівнянно вище розвинений, як у нас. І так прим. у Кашмірі, де виробляли відомі ніжні

ЄВГЕН ТКАЧУК.

„Коломия, Печеніжин, Заболотів, Снетин“...

(Докінчення).

В протилежному напрямі від Коломиї, коли їдете до Заболотова, розкинулось широке село Корнич на просторі кількох кілометрів. Здалека добачете велику, нову, муровану церкву, про яку розказують, що ще вчора теперішніх корничан сплячуватимуть довг за неї. Усеж труд їх великий, власним зусиллям вибудували вони церкву, що гордо пишастесь на всю околицю. При шляху лежить великий двір, засаджений чечми. Коли їдете весною в той час, що вони цвітуть, тоді любуетесь чудовим запахом черемхового цвіту, що так і чуєте, як він силоміць розпирає легені. Послухайте мене і їдете весною поспішайте пів години під плотом корничського фільварку та надихайтесь тим пахом: Якщо ви затроїтесь колись світляним газом, якщо навиохались наркоти перед операцією чи просиділи пів життя за бюрком, по середині завазятих курців, словом, якщо ви загартували своїм легем на 10 літ духу, — гам, від отими черемхами, зможете доповнити на 10 літ зачас життєдайного ваздуху для своїх легенів!

У дорозі до Заболотова, байдуже, чи їдете шляхом лісовим, чи залізницею, що їде рівнобіжно гостинцем, маєте цікавий краєвид: по правій стороні стовбуряться Карпати, що своїм лінім крилом схилились щораз нижче і нижче в напрямі до Снятка, а по лівім боці рівнина, якою починається Поділля і місцями вже й чорнозем шириться. Коли приїжджаєте до Заболотова залізницею, то й не прочуваете, що при виході з лінії їде за вас жахливий ворог — юрба війників, шоби силоміць затиснути вас до... одинокої

одноківної, пошарпаної новозки, що мабуть тямить ще золоті часи австрійських гульденів. Починаєте торгуватись за курс до міста — ок 2 км. і врешті після палкої торговельної дискусії стягнете ціну за переїзд з двох золотих до 50 сотників, та заспаившись сідаєте на полатані подушки новозки. Заки власник зловив ласкаво сісти на кізлі і заки шкани, відвернувши лоб, добре вас оглянула та надивувалась, хто це такий попався у Заболотів, минуло кільканадцять хвилин, за яких можав половину дороги проїти пішки. І знову те саме: по обох боках дороги дімки, спершу менші, а далі сміливіші, замічуєте кілька табличок — шильдів лікарів, адвокатів, дентистів, ветеринарів і акушерок — знак, що й на цьому славному живуть люди, і врешті пародія тотелю, оченило із написом „Гранд Тотель“, що разне походить на звичайну „Гранду“. І ривок. Великий автобус, що їдить між Коломєю, Заболотом, Косовом і Кутами, базиліова станція, велика газова ліхтерня посередині і катеринка з білими мишенятами та „льосами“, ось і все, що вам кидається в очі.

Не потребує мабуть додавати, що населення складається здебільша з національної меншини Мойсєвского ісповідання, як узагалі по всіх галицьких містечках, і просто нема місця такого, де моголоб спочити ваше око, не доглянувши власника рудої бороди або власничка лавної опідниці, що завзято торгується за курку або продає квашені яблука в заржавілім пучку. Заболотів робить на вас якесь пригнітливое враження. Почуваете себе але й пізнаєте і ви незвичайно раді коли приїждаетесь із міста на великий, залізничний міст на Пруті.

Холод, що їде від студеної ріки, подув легкого вітру із луку і широкі лани, порізани на подовжні, зелені клени, пооблять на вас куди по-

смініше враження. Ідете шляхом напричуд рівним і старанно вдержаним дільше на подудненні сідла. Минаєте гарне село Ілниці й розкопаетесь чудовою панорамою луку, потічків, високого берега Прута та сіл, що розкинулись з Заболотова: Тулузів, Хлібичик, Вовчківці (селянам крамівимовляти „Вонківці“), а далі Карлів, Видишів і врешті Снетин. Минаєте Ілниці (звідтіля мабуть походять ваші симпатичний гупулик. Весіль Ткачук, що в „Неділі“ пише — дівчата мені про нього розказували, аякже!) і кризь гору добираетесь до Рудник. Чудове село й у чудовому потопі: ні! Вже доходите до нього наче кризь вітальну браму: алею розлогих смерек, — а далі спускаєтесь у село по рівнісенькій, як скло, дорозі. Не величке воно, але замітне деякими цікавими додобицями.

Зараз на першому горбі, між тими смерекани є маленьке озерце з чорною водою. Кажуть селяне, що там була колись церква, але що наріз дуже безбоже поведився, то вола віра із людьми запалась у землю і тепер кожного року на Великдень можете почути нічну жалібну стон, що добувають з дна ставку. За селом, що окружене з одної сторони лісами, а з другої гірською річкою Рибницею, є велика, залісна гора, т. зв. Городинце. Колись давно був там город, стара церква із глибокими льоками в землі, куди хорошилось населення перед татарами. Всеж, коли раз наскочили татари, дізнались про ту крийку та вирізали в пень усіх мешканців. На цій горі находяться ще й нині важкі залізні двері, що замикають вхід до підземного льоху. Кажуть теж, що на Великдень там і досі моляться люди, яких колись порізали татари, ба навіть можна вночі почути гомін кризь ворота. Чудесна нагода для аматорів сильних переживань та перевірки своїх нервів. Колись давніше самі селяни в Рудник їз-

„Хору Дана”

Будова Нар. Дому в Ришківій Волі. Завдяки ініціативі свідомих громадян Ришківолі, членів читальні "Прогресистів", створено в 1932 р. з'ємний читальний комітет будови власної домівки тому, що читальня міститься в старім дерев'яному домі на невеличкій площі. Комітет узявся горячо до праці і по двох роках придбав власну будівельну площу та знів'ю частинно матеріял та, що в початок липня ц. р. зміг уже виконати цементно-камінні фундаменти, вартості 2000 зол. По живих рішків комітет приступити до певляних робіт, а самої певля потрібіно околo 100 тисяч. Вирвалі комітет не має потрібіного на це фонду, тимбільше, що минулий 1934 р. був вимав для Ярославщини з причини посухи, відтак дощів і вимав рік катастрофічний; та проте є у нього завзяття і тверда віра, що розпочате діло мусить довести до кінця, опіюючи належно вартість своєї власної домівки тут на західній окраїнах. В січні 1935 р. авернувся був комітет з пресюбою хочби про малі деталі, оголошуючи свою відмову у "Ділі", "Новому Часі" й "Українському Бескиді". Та це дало заведати 3 год., які комітет мусів заплатити, як адміністраційну кару, бо на публичне оголошення відмови в часописах треба було мати дозвіл влади. Тому велика дала всім, що якнибедув ішими способом приходить комітетові а поміч, як також усім тим громадянам села, що вже дали і ще дають свою працю при адигієнній своїй будівлі. Комітетові будови лишається побажати тільки, щоб і дальше працював так інтенсивно, як і дотепер, а тоді може й ті однічці зі села, що досі зі задоволенням руками пригладалися праці інших, а то своїм поведінням навіть утруднювали працю комітету, нарешті прозріють, арозуміють вагу свого власного Народнього Дому і спільними силами довершуватимуть почате велике діло.

Прихильний.

З друкарні Вид. Спільки „Діло“. Львів, Ринок 10.